

עזראים עם

ערכים

חוברת לפדריכים
לחודש תוכן סניפי

פחלקת הדרכה

תשע"ג

הנחיה ועריכה:

שאול דה מלאך

כתיבה:

שאול דה מלאך

יהל כיאט

הודיה בן דוד

עיצוב גרפי ואיור:

רחל פרידמן

בהוצאת:

עזרא - תנועת הנוער התורני לאומי בארץ ישראל

מחלקת הדרכה

רח' בית הדפוס 11, ירושלים

טלפון: 02-5371640 פקס: 02-5372639

<http://www.ezra.org.il> | hanhala@ezra.org.il

© כל הזכויות שמורות, ירושלים, תשע"ג

עזראים עם ערכים

מדריכים יקרים:

לפינכם חוברת בנושא "הצלחה-מצויינות", בחוברת יש הסבר על חשיבות הנושא. בחרנו עבורכם רשימת נושאים שקשורים למצויינות, וארבע אופציות למערכי הדרכה. כדי לעזור לכם לבנות פעולות, הכנו את האופציות למערכים לפי נושאים ולכל נושא צרפנו לפחות קטע אחד. עליכם רק לבחור מהלך ולהכין פעולות לפי הנושאים.

הרבה בהצלחה!
מחלקת הדרכה תשע"ג

מבנה החוברת:

חלק ראשון: ראיונל הנושא

כמובן שאת זה אתם מכירים (בכל זאת, בחרתם את הנושא הסניפי אחרי דיונים מתישים...), אבל בכל זאת הראיונל מוגש לכם כאן כפתיחה להבנה הרעיונית של הנושא.

חלק שני: הצעות למערכים

ישנן אפשרויות רבות לבניית המהלך והמערך שיתאים הכי טוב לחניכים שלכם. ריכזנו לכם ארבע הצעות למבנה מערך, כל מערך מורכב מכמה נושאים, הנושאים ממוספרים ולכל נושא יש קטע בהתאם, לפי סדר הנושאים שרשום בתחילת החוברת.

חלק שלישי: נספחים

לכל תת-נושא מוצמד מספר. המספר הזה מפנה לקטע, שיר, ציטוט או סיפור (או בקיצור- נספח) שניתן להשתמש בו או שיכול לפתוח לכם את הראש ולחשוף אתכם לנושא בדרך אחרת.

ייתכן וישנם מספר נספחים שמתאימים לנושא אחד.

חלק רביעי: פעולה בנושא הכללי

מי שרוצה מוזמן להשתמש בפעולה שכתבנו בנושא.

כמובן שהכי חשוב שתהיו מחוברים למה שאתם מעבירים ושזה יתאים הכי טוב לחניכים שלכם! לכן, ראו חוברת זו כהמלצה ועזרה. אל תוותרו על החשיבה שלכם, כי זה הדבר החשוב ביותר!

חלק ראשון: ראיון הנושא

א. היסטוריה של הנושא על קצה המזלג

הרמח"ל, בהקדמתו הכל כך מפורסמת למסילת ישרים, מעלה למעשה את הנושא:

יסוד החסידות ושרש העבודה התמימה הוא שיתברר ויתאמת אצל האדם מה חובתו בעולמו ולמה צריך שישים מבטו ומגמתו בכל אשר הוא עמל כל ימי חייו. והנה מה שהורונו חכמינו זכרונם לברכה הוא, שהאדם לא נברא אלא להתענג על ה' ולהנות מזיו שכירתו שזהו התענוג האמיתי והעידון הגדול מכל העידונים שיכולים להמצא. ומקום העידון הזה באמת הוא העולם הבא, כי הוא הנברא בהכנה המצטרפת לדבר הזה.

בדברים אלו, הוא למעשה קורא תיגר על התפיסה הרגילה של מהי הצלחה. הצלחה איננה נמדדת בכמה כסף יש לך, כמה כבוד, איזה מעמד, או לאיזה תפקיד ותואר הגעת. הצלחה נמדדת לפי תפקידך בעולם, תפקידך הוא להתקשר לבורא, ולכן זהו מבחן ההצלחה.

מבחן הצלחה זה, נמצא בשינויים ויכוחים ומריבות תמידיות, שבאות לא פעם לכדי ביטוי במערכת החינוך. כמה חשוב מתמטיקה ואנגלית לעומת לימודי קודש? בלי לימודי חול, לא ניתן להסתדר היום בעולם, אך מהי הצלחה חומרית לעומת הצלחה רוחנית? אבל רגע, האם אנו מחשיבים אדם הנהנה מיגיע כפיו כמצליח רק מבחינה חומרית? האם אין ערך להנות מיגיע כפוך? ועד כמה?

ב. הרעיון המרכזי שחשוב שיעבור

השאיפה להצלחה מגיעה על ידי יגיעה, עמל מאמץ השקעה. כאשר לחניך ואף למדריך, יש איזשהו יעד בחיים, כמו: להיות רופא להיות מנכ"ל חברה, או אפילו יעדים לטווח קצר כמו להוציא 100 במבחן מסוים, יש את הרצוי ויש את המצוי. שאיפות זה דבר יפה ומטרות זה מקסים אבל ההבנה דווקא מגיל קטן שאם אני לא אשקיע באמת ואם אני לא אתן את כל כולי, זה פשוט לא יצליח. עכשיו זה סיסמה שהיא ברורה, אבל היא לא ממומשת. למדריך מסור ומשקיען, מאוד חשובה ההדרכה, וגם חשוב לו להוציא בגרות מלאה, אבל זה לא יקרה מאליו, אם הוא ישרוך כל היום בסניף (ואת הבגרות המלאה הוא רק ירגיש בלב) זה נחמד אבל הוא לא יצליח להגיע ליעד שלו!

כדי להגיע ליעדים, אנחנו צריכים להתרגל לעמול, לעבוד, להשקיע. להבין שהצלחה תלויה בעמל, ולא בתוצאות, ולא לחיות כל היום בדור האינסטנט והריאליטי...

ג. הדעות העיקריות שכדאי להעלות ביחס לנושא

- אנשים בעקבות דור הריאלטי רוצים להיות בעיקר מפורסמים, הם לא מבינים שכדי להיות זמר, צריך להשקיע, אפשר להיות זמר דרך תוכנית טלוויזיה, כך גם טבח, מיליונר, איש תקשורת או אפילו שר בממשלה....
- האם הצלחה היא משהו שניתן לדרוש מכולם? האם זה לא פייר לדרוש הצלחה מאנשים עם פוטנציאל שונה?
- היכולת לעמול, לשבת ולהשקיע, היא גם סוג של כשרון. לכן, הטענה האומרת "אז מה אם לא נולדת חכם, תשקיע!" איננה נכונה, כי הרי גם לא נולדתי משקיען...
- לפי מה אנחנו מודדים הצלחה? פנימית או חיצונית? ביחס לעצמי או ביחס לחברה?
- כמה נכון ומותר להסתנוור מבחוץ? חניך שרוצה להיות עשיר, זה חיובי, כי הוא רוצה הרי להצליח, או שזו הצלחה חיצונית?

נושאים:

1. התרומה של כל אדם
2. לכוון גבוהה
3. סיפוק והסתפקות
4. להיות אדם גדול
5. חברה מצויינת
6. סביבה לעשייה
7. עת לעשות
8. ביקורתיות, מרד
9. השתדלות מול ביטחון
10. עמל
11. מתי לוותר
12. הכרה בכוחות שלי ומציאתם
13. מה זה מצוינות

חלוקה למערכים:

חשיבות ההצטיינות:

- התרומה של כל אדם
- לכוון גבוהה
- סיפוק והסתפקות
- להיות אדם גדול

חברה מובילה:

- ביקורתיות, מרד!!
- חברה מצויינת
- סביבה לעשייה
- עת לעשות

גבולות ההשקעה:

- התרומה של כל אדם
- השתדלות מול ביטחון
- עמל
- מתי לוותר

אני מצוייין?!?!:

- הכרה בכוחות שלי ומציאתם
- עמל
- לכוון גבוהה
- מה זה מצוינות

1. התרומה של כל אדם

אתה פלא

מילים: חוה אלברשטיין, על פי פאבלוקאזאלס
לחן: חוה אלברשטיין
עיבוד: חוה אלברשטיין ורמי לוין

כל רגע בו אנו חיים
הוא רגע חדש.

כל רגע בו אנו חיים
אין לו שני ביקום.

לא היה כמותו מעולם
ולא יהיה כמותו לעולם.

ומה מורים אנו לילדינו
בבית הספר?

מלמדים אנו אותם
כי שניים ועוד שניים
הם ארבעה,

וכי פאריז היא בירתה של צרפת...
מתי נלמד אותם גם מה שהנם.

עלינו לומר לכל אחד מהם:
יודע אתה מה שהנך -

אתה פלא!

אתה יחיד ומיוחד!

אתה פלא!

בכל העולם כולו

אין עוד ילד אחד בדיוק כמותך.

אתה פלא,

אתה יחיד ומיוחד.
והבט בגופך -
איזה פלא הוא.
רגליך, ידיך, אצבעותיך הזריזות.
האופן בו אתה מתנועע -
אתה פלא!
עשוי אתה להיות כשייקספיר
מיכאל אנג'לו, בטהובן.
אתה פלא!
טמונה בך היכולת לכל דבר.
כן, פלא הנך.
וכאשר תגדל -
התוכל אז לפגוע באדם אחר,
אשר כמותך הוא פלא,
גם הוא יחיד ומיוחד,
גם הוא פלא?
עליכם להוקיר זה את זה,
עליכם לעבוד,
כולנו חייבים לעבוד,
כדי להפוך את עולמנו זה
שיהא ראוי לילדיו.
אהבת המולדת אך דבר טבעי הוא,
מדוע תחדל האהבה בגבול?
אתה פלא
אתה פלא
אתה פלא
אתה פלא...

עניבות במדבר

מעשה באדם שהיה טועה המדבר
נגיד קלהארי, סהרה, חי-בר
ישימון של ממש, בלי הנחות,
מאה מיל לישוב הקרוב, לפחות.
השמש למעלה קופחת כאש,
הצפחת ריקה, גרונו התיבש.
זוחל על ארבע על החול הלוהט
אם לא ימצא מים, עוד רגע הוא מת.
ולפתע, בטרם נפח את רוחו,
מוכר עניבות בא נכחו,
מלוקק, נעלי לק, באמצע אסיאנה,
רוכל אמיתי, לא פטה מורגנה.
קל וחופז, עם חיוך מסולסל,
הוא פונה לזוחל שכמעט הפך ז"ל,
ואומר בנימה עניינית חביבה:
"אולי אתה רוצה לקנות עניבה?"
מביט אז האיש, כלא מאמין,
בחיים לא ראה משוגע כזה מין,
ואומר "עניבה, בשביל מי? בשביל מה?
בשביל בן אדם מתפגר מצמא?
באמת לא יפה בגוסס לשטות,
מה שחסר לי – זה מים לשתות".
"מים?" כך סח הרוכל בתהיה,
"מים? נו, אין כאן בכלל בעיה.
אתה זוחל עוד טיפונת קדימה, חביבי,
ומגיע למלון מאוד אקסקלוסיבי.
עצים ודשאים, רימונים, ענבים,
נוה מדבר, חמישה כוכבים.
תאמין לי, אואזיס שהיא חוויה,
שם גם תוכל לשתות לרוויה.
זה קרוב, באמת, זה כאן בסביבה.
אולי בכל זאת, תקנה עניבה?"
"לא, לא" האיש אז אמר בצווחה,
"לעזאזל העניבות המחורבנות שלך."
וכך אפילו בלי תודה רבה,
נעלם הרוכל כלעומת שבא.
בעיני הגווע נידלק אור שמח,
גרר עצמותיו על החול הקודח,
ואכן, אחרי קטע של יסורים ופרך, הגיע, בסוף של אותה דרך,
אל שער נעול בחומה המכתרת,
מלון חלומות, מלון לתפארת,
בו גברים וגבירות יושבים במכונס,
לוגמים אפריטיף ועסיס אננס,
ומסיחים ביניהם, בכך אין כל פלא,
על ריבית ועל בורסה וכיוצא באלה.

אך בטרם הספיק להודות לאל,
על הפחת והנס ולברך הגומל,
זקיף מזויין חסם את דרכו,
העיף בו מבט כבוחן את ערכו,
והרעים בקולו, בידו הכידון:
"רגע אחד, לאן זה, אדון?"
"אני ... למלון", בשארית אוניו
חירחר הגוסס והרים את עיניו
וראה אז שלט, קבוע כחוק,
בשבע שפות, הנראה מרחוק,
שבו, אבוי, כך קרא הנווד:
"הכניסה – עם עניבות בלבד!"

3. סיפוק והסתפקות

להוסיף אומץ

כשבני אדם חופרים באר עמוקה, כדי להשיג מים חיים בארץ צייה וצחיחה, הכורים מתייגעים, בעמל רב עולה להם לבוא עד העומק המוכשר להנביע את המים. ולפעמים הייאוש מתגנב בלב ואומר להם: הלא כבר יגעתם כל כך הרבה וחרס עלה בידכם ומים לא מצאתם, על כן טוב יותר שתחדלו מעבודתכם, לכו איש לאוהלו, ובקשו לכם עניינים קרובים יותר לשכר. רבים מעיפי הגוף וחלושי הנפש ודאי פורשים מן העבודה והולכים להם באשר ילכו. אבל אלה הקשורים בקשרי נשמה עם החפץ של מגמת הבאר החיה שבעתיד, בייחוד אלה, שהאמונה חזקה היא בלבבם שהמים החיים מוכרחים סוף כל סוף להיות זורמים ממקום זה והארץ צחיחה הצמא תהפך על ידם לגן עדן, להחיות עם רב, אלה לא ייסוגו אחור מפני תולעת הייאוש ובחירוף נפש ימשיכו את עבודתם. והנה אחרי שביעת די עמל והנה זרם מים פרץ והרי הוא עולה ושוטף, אבל המים דלוחים הם, מעורבים ברפש וחול, ולא יצלו להרוות צימאון אדם ובהמה. אז שוב תתחלק המחנה העובדת לשנים. האחת אומרת: ראו נא הנה כל יגיעתנו בדי ריק, ומה בצע בעמלנו, אם אחרי עבודה כל כך מפרכת הגענו עד מעין נרפש אשר מימיו לא יצליחו לשתיה? והם הולכים עתה בדרך הנואשה של החלק הראשון, אשר מרפיון ידיים פירש זה מכבר מעבודת הכרייה והלך לו באשר מצא. ואמנם זה החלק של העם, בריא הגו וחסון הנשמה, הוא יאמר להם: ראו אחים כמה מסוכנת היא הטעות הגדולה שלכם, ויותר ממה שאנו מאשימים את הפורשים מהעבודה הקדושה והגדולה שלנו בראשונה, בעת אשר אחרי הטורח הגדול שעבר עליהם לא נראה רמז של מעין חיים, הננו מאשימים אתכם, אתם אשר יד ביד וכתף בכתף יחד עבדנו ועד כה באנו, עד אשר המים החיים התחילו לזרום, הנכם כעת, בעת אשר משאת הנפש שלנו הולכת ומתקרבת ושמם השאיפה הוא מחל להיות הולך וזורח, הנכם פורשים מן העבודה בשביל פחד השווא, של הרפש אשר נראה לכם בפרץ המים בראשית הגלותו. מדוע אינכם שמים על לב, כי רק מפני שעדיין לא באנו עד העומק הרצוי, עד המקום אשר שם המים הצחים משיבי הנפש זורמים. בשביל כך הננו רואים כעת עדיין מים דלוחים? על כן אחי, במרץ אדיר יותר בכוחות כבירים יותר, נחדש את מפעלנו הגדול, ובוא נבוא עד התהום, עד מוצא המים הצלולים והזכים ואז הכל יראו וינהרו. לשמע דברים ישרים כאלה ישוב המחנה הפורש, גם באחרונה וגם בראשונה ויצטרף להעבודה, ואז הברכה תופיע על ידם וכפי המידה של העמקת חפירתם כן

יגדל הזרם של המים החיים, וכן יסופו כל הרפש והטיט, אשר במי הבאר ומים נזלים, קרים, מתוקים ומרווים, צלולים ובהירים, יעלו הרים וירדו בקעות והיו לברכת גויו ואדם רב. הבאר אשר אנחנו כולנו כורים, עבודת הקודש היא אשר עובדים אנחנו כולנו, כל הקרב הקרב אל עבודת בנין ארץ ישראל ותנועת התחייה, מיום החלה להכות גלים בלבבות רבבות אלפי ישראל עד היום הזה. כמה תקופות של ייאוש כבר עברו על עבודתנו המקודשת? כמה פירשו מן הצבור המתחזק בבנין ארצנו הקדושה הנשמה? כמה הכריזו כבר כי הכל הולך לטמיון ואין שכר לכל העבודה הגדולה הזאת? מי הם אשר נשאר עמנו? אמיצי הרוח, ברי הלב. ולא נכחד, שגם אומץ גופני במידה ידועה דרוש היה לכך, אבל עתה הנה כמדומה שהגיעו כבר ימים, אשר שום איש לא יוכל לכחש, שבאר התחייה החלה לזרום מים. הנה יש תקווה שעבודתנו לא תהו היא, כי יש כאן דבר ד' ויש כאן צמח צדקה לבית ישראל ולאדם כולו. אבל עוד הפעם כרוזא של המתאישים קרי בחיל: הנה מי באר התחיה דלוחים הם, רפש וטיט הם גורפים אתם, על כן חדלו לכם מהעבודה הזאת אשר שכר אין לה. אבל מה יאמר המחנה של השרידים אשר ד' קורא? לא נכחיש את החוש, לא נאמר שכבר כל הזרם של מי הבאר אשר חפרנו מים צלולים הם גם כעת. אבל בשום אופן לא יקשיב ישראל לקול מייאשיו, לקול מהירי הלב, הבאים כעת להחליש ידיים רפות, במקום שחובת קודש קדשים היא להזקן. אם הזרם התחייתי והמרץ של העבודה הבניינית אשר לארץ ישראל, עדיין לא כולם מראה טהור להם מה היא התשובה אשר אנחנו חייבים להשיב על השאלה המרה הזאת? רק אחת היא אמרתנו עליה: התחזקו הכורים. הוסיפו להעמיק. כל החיל אשר נגע ד' בלבנו, כל אשר לא קרב עדיין אל מלאכת הקודש של בנין הארץ ותחיית האומה וראשית מצעדי גאולתה, ירוץ כגיבור אורה, ויבוא אלינו לעמוד כל אחד במקצועו וכישרונו בשורת העובדים. ואלה אשר כבר התחילו בעבודה וידיהם רפו מפני המכשולים הרבים אשר פגשנו, אל ירפו ידיהם, נחפור את בארנו הקדושה, עוז לנו באלוקים סלה, וצור ישראל עזרו וישעו עמנו הוא. ואם מי הבאר אשר התחילו להיות מפכים רפש וטיט הנם מזרימים, לא נפרוש בשביל זה מהעבודה, כי אם ביתר חיל ויתר אומץ נעמיק לחפור את באר תחייתנו הקדושה, ובת קול עתידה להיות מפוצצת בראשי ההרים ואומרת: כל מי שפעל עם אל יבוא ויטול שכרו. נוסיף להעמיק את באר התחייה ברוח ובחומר. נרד עד התהום העמוקה של המחשבה התחייתית אשר נשטפה על ידי זרם של מחשבות שטחיות, שאינן אומרות את מגמתה העמוקה התהומית, נאדיר את המפעלים, נעסוק במרץ מלא חיים, בגבורת נשמה, בהקמת השוממות, בהרחבת הגבולים, בבנין הערים והכפרים, ויחד עם זה נתאמץ להרבות אור התורה בארץ חיינו להגדילה ולהאדירה, ואז רוחנו הנאמן והמקודש הנובע ממקור ישראל, בכל הדרת קדושת תפארתו, יגלה ויראה על שדרות המפעל כולו, והתנועה הלאומית כולה תצא על ידינו מידי עבי הטיט של המעטפה החילונית שלה, ותתעטר בעטרת הוד קודש אשר רעם גבורה לה, ופאר קודש לה, ויפעת נשמת הצבי והתפארת של אור ישראל וקדושו יאיר עליה, לעיני כל ישראל ולעיני כל עמי הארץ לחן ולכבוד ולרוממות קרן ישראל בנחלת קדשו סלה. ובאר ישראל תפכה את מימיה החיים והזכים, "ומעין מבית ד' יצא והשקה את נחל השטים", במהרה בימינו אמן.

(הרא"ה קוק זצ"ל, מאמרי הרא"ה עמ' 72-73)

שיר האומץ/ר' קיפלינג

אם תחשוב כי תיפול, כבר נפלת,
אם תחיה בלי היסוס וניצלת.
אם תרצה לנצח אך תאמר לא אוכל,
הן ברור שבחרת בקל שבקל.
אם תאמר כי תאבד, הן תאבד בוודאי,
כי כל איש בעולם התוסס והחי
הרוצה להגיע לתרועת ניצחון
לא יגיע אליה בלי תרועת הרצון.
זהו חוק עולמים לנמשל ולמושל
ופשוט הוא החוק ואיתן מברזל:
החלט כי תוכל - רצונך אז מושל,
עליך יגן, חוק איתן מברזל.
מלחמות החיים לא תמיד מבקשות,
את האיש החזק וכתפיו הנוקשות.
אם יתמיד, אז תמיד ינצח בכול,
רק אותו האדם החושב כי יכול.
אז פשוט תאמינו בעצמכם תציבו מטרות ותגיעו אליהם,
מאחל לכם הצלחה במימוש החלום הבא שלכם

מעשים גדולים וקטנים

גדולים - החולמים חלומות גדולים, הופכים חלומות למציאות.

גדולים - העוסקים במעשים קטנים, הופכים את המעשים לגדולים.

ברם...

קטנים - החולמים על גדולות, ואינם עוסקים אפילו בקטנות,

מבלי עולם הם; שכן,

החלומות נשארים בחלומם, הקטנים - בקטנותם, והעולם - בתוהו ובוהו.

(הרב משה צבי נריה זצ"ל)

5. חברה מצויינת

האושר נמצא אצלנו

מי אינו מחפש את האושר? הרי אושר אין לחפש מחוצה לנו, אלא יש למצוא אותו בתוכנו. מה בין אושר וראש וגם אישור? הרי הכל בתוך הראש שלנו. האושר בא מהראש ומורגש בכל הגוף, כשאתה מקבל אישור לקיום נעים ושמח בחלקך. זו ההשראה לחיים טובים כשכולנו שארי-בשר במשפחת הקיום. שהרי אתה יוצר בראשך את האשרה לאושר שלך.

(יונה ערמוני)

מתוך מאמר של אלברט איינשטיין:

"האדם הפרטי מסוגל לחשוב, להרגיש, לשאוף ולעבוד בכוחותיו עצמו; אך הוא תלוי כל כך בחברה – שזה בלתי אפשרי לחשוב עליו, או להבינו, מחוץ למסגרת החברה. החברה היא זאת שמספקת לאדם מזון, ביגוד, בית, כלי עבודה, שפה, צורות מחשבה ואת רוב התוכן של המחשבה..."

6. סביבה לעשייה

שתוף פעולה

זהו ספור על ארבעה אנשים "כולם" "כל אחד" "מישהו" ו"אף אחד". הייתה משימה לביצוע, כולם התבקשו לבצעה. כל אחד היה משוכנע שמישהו יבצע זאת. כל אחד יכול היה לעשות זאת, אבל אף אחד לא ביצע את המשימה. מישהו התרגז על כך, כי זו הייתה המשימה של כל אחד. כל אחד חשב שמישהו יכול לבצע את המשימה, אבל אף-אחד לא העלה על דעתו שכולם לא יעשו את הנדרש. הספור הסתיים בכך שכולם האשימו את מישהו על כך שאף אחד לא עשה מה שכל אחד יכול היה לעשות.

עזראים עם ערכים

מעוף אוזי הבר

אוזי הבר טסים במבנה V אופייני. בחוד המבנה נמצא המנהיג הנושא בנטל העיקרי של ההובלה.

הטיסה במבנה מקנה לכל אחד מחברי הלהקה את היתרון של הפחתת החיכוך עם האוויר, וכן את האפשרות להגביה עוף בזכות משק כנפיו של האוזז שנמצא לפניו.

כאשר סוטה אחד האוזזים ממקומו הנכון במבנה, מיד הוא חש בהתגברות החיכוך בינו לבין האוויר, וממהר לתקן את מסלולו אל המיקום הנכון, שיאפשר לו ליהנות מתנאי מעוף משופרים.

הטיסה במבנה זה היא יעילה ומהירה בכ - 70% ממעופו של אוזז בודד. כתוצאה ממנה גדל טווח מעופה של הלהקה והיא מסוגלת להגיע למחוזות רחוקים יותר.

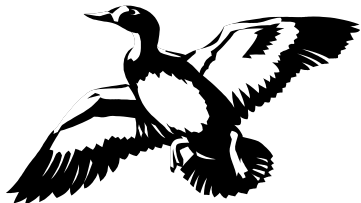
חברי הלהקה נוהגים לעודד את מנהיגם בעת הטיסה בקריאות עידוד - אלו הן קריאות אוזי הבר.

כאשר מתעייף המנהיג הוא עובר לסוף המבנה, ואת מקומו תופס אוזז אחר. כאשר אחד מחברי הלהקה אינו חש בטוב ונאלץ לנוח ולנחות, הוא אינו נותר בודד: אחד מחברי הלהקה מצטרף אליו להגנה ולעזרה.

עידוד המנהיגות הוא חשוב ומסייע בידי מנהיגים לעמוד בלחצי היום יום. נכונות לסייע לחבר בעת צרה היא חלק מחיינו. כצוות, יכולתנו להחליף את המנהיג כשעייף חשובה להשגת מטרותנו המשותפת.

לכן, בפעם הבאה שאת או אתה רואים להקה של אוזי בר, זכרו: זכות היא ואף אתגר להיות חבר בצוות. זכות - שיש לכבדה, ואתגר - שיש ללומדו. לחברות זו תמורה החשובה לכולנו - השגת מטרותינו.

אם נלמד לפעול בצוות, נוכל גם אנו להיות פוריים יותר ולהשיג דברים רבים יותר. אחדות המטרה, שילוב של מגוון הכישרונות וסיוע הדדי, יביאו את הצוות כולו להישגים משופרים!

עזרים עם ערכים

מתוך מאמר החרות של בעל הסולם זצ"ל:

כן הנדון שלנו ,
כי אמת הדבר, שאין חירות לרצון ,
אלא מתפעל מארבעה הגורמים האמורים .
ומוכרח לחשוב ולעיין, כמו שהם מציעים לו, בלי שום כחלבקורת ושנוי כמלא נימא .
כדוגמת החטה שכבר נזרעה בסביבה.

אולם יש חירות לרצון לבחור מלכתחילה בסביבה כזו, בספרים ומדריכים כאלו ,
שמשפיעים לו שכליות טובות.
ואם לא יעשה זאת ,
אלא מוכן לבוא בכל סביבה המזדמנת לפניו ,
ולקרוא בכל ספר שמזדמן לפניו,
שמשום זה ודאי יפול בסביבה רעה ,
או יבלה זמנו בספרים שאין בהם תועלת,
שהם מרובים ויותר נוחים לפניו ,
שמתוך זה נעשה מוכרח להשכלות גרועות ורעות, המביאים אותו לחטא ולהרשיע ,
ודאי ענש יענש לא מטעם המחשבות והמעשים הרעים, שאין לו בחירה עליהם ,
אלא מטעם שלא בחר להיות בסביבה הטובה, כי בזה וודאי יש בחירה, כמבואר.
לכן ,
המתאמץ בימי חייו ובוחר בכל פעם בסביבה טובה יותר ,
הרי הוא ראוי לשבח ולשכר .
וגם כאן, לא מטעם מחשבותיו ומעשיו הטובים, הבאים לו בהכרח בלי בחירתו ,
אלא מטעם התאמצותו לרכוש לו סביבה טובה, המביאתו לידי המחשבות והמעשים
האלו.
זה שאמר רבי יהושע בן פרחיא "עשה לך רב וקנה לך חבר."

7. עת לעשות ועת לשתוק

אליכם בני הנוער היקרים!

בחפשכם אחר משימות לקידום שאיפותיו של עמנו לגאולה עוד נכוננו לכם ביצועים עתירי מעש.

עם ישראל חולל נפלאות תודות לבני הנוער הנחלצים לפעילות ברוכה להגשמת מאוויינו לאורך הדורות, במלחמה, בהתנחלות ובחיזוק ערכי הנצח של תורת ישראל.

להוצאת העם מאוירת הנכאים שכפו עלינו מנהיגים חסרי מעוף ואובדי דרך כל צעיר וצעירה מצווים לעשות מעשים. אך, סוף מעשה במחשבה תחילה.

על כן יש לפעול בכיוונים שונים.

א. לא להפסיק לחשוב מה אני יכול או יכולה לעשות למען העם.

עזראים עם ערכים

ב. לקרוא הרבה וללמוד. ללמוד מתולדות עמנו וגם מתולדות עמים אחרים. על מעשים שנעשו על ידינו בעבר הקרוב והרחוק והעלו את העם על הדרך הנכונה. התמודדו נגד הקמים עלינו וגברו על מכשולים מבית. להכיר את דרכם השטנים של הקמים עלינו ומבקשים רעתנו ואת נכליהם של אלה שמגמתם להרחיקנו מהדרך הנכונה.

ג. לארגן קבוצות של נערים ונערות החושבים כמונו ולחשוב יחד על אתגרים לפעולה.

ד. לא לפעול בחיפזון. לחשוב היטב על התוצאות העלולות להתרחש בעקבות כל מעשה ומעשה על מנת שלא להסתבך שלא לצורך.

ה. לא להתיימש מתקלות ומכשולים שבדרך ולא להירתע כאשר אנשים שתליתם בהם תקוות אכזבו, כל המעשים החשובים שנעשו בדברי ימינו נעשו על אף מכשולים קשים, אכזבות מאנשים מטעים, ומתקלות בכיוונים שונים. בכל דור ודור קמים לנו נביאי שקר ומשיחי שקר שבלשונם החלקלקה וכישרונם להטעות מצליחים להוביל רבים אל מחוץ לדרך הנכונה. כאן נכון לכם אתגר להעמיד את העם על הרגליים הנכונות.

אל תחדלו לחפש תמיכה מאלה שהוכיחו במעשיהם את אהבתם את העם ואת הארץ בעצה, ובעזרה אחרת. אין להתבייש ולהסס. זכרו: גם משה הגדול שבוודאי ידע כי דרכו היא הדרך הנכונה זקוק היה לתמיכתם הרוחנית של אהרן וחור במלחמה בעמלק. מלחמה, עד כמה שהיא מוצדקת, היא רצופה סכנות וחרדות לחיי הלוחמים. אך גם זאת עליכם לדעת: גם רצונו העז של משה במלחמה בגרועים שבאויבינו יחד עם תמיכתם של אהרן וחור לא היו מועילים עד שאותו נער גיבור חיל ואיש רוח יהושע בחר באנשים הנכונים ויצא למלחמה בעמלק. על כן עליכם לפעול גם בבחירת הנערים הטובים שיחלצו יחד עמכם למשימות הדור וגם לא לזנוח את תמיכתם הנדרשת של אנשי הרוח.

בימי נעורי כלוחם חרות חוויתי את כוחם האדיר של הנערים והנערות שנחלצו לסייע ללוחצים בשדי הקרב. הם ידעו להשמיע את תרועת המלחמה שלנו בשופר מסוג מיוחד: בסכנת נפשות הדביקו על קירות הבתים את הפרסומים שבישרו את מלחמת המחתרת וכך יצרו בקרב הציבור הרחב את האהדה הדרושה למעש הלוחם. ייזכר לחיי נצח הנער הלוחם חיים הוא אלכסנדר רובוביץ הי"ד שבטרם מלא ולו שבע עשרה שנים עלתה נשמתו לשמי מרום לאחר שעונה עד מוות בניסיונם הנואש של הבריטים להוציא מפיו מסודות המחתרת הידועים לו, והוא, בגבורתו עמד בסירובו עד צאת נשמתו הטהורה ונפץ את כלי העינויים שכשלו של הממלכה הבריטים האדירה שלא יכלה יותר לעמוד מול נערים שכאלה, נסוגה והוציאה את עשרת ריבוא חייליה החבולים מארצנו.

עם ישראל הוא עם סגולה הוא מסוגל לבצע משימות אדירות והמנוף העיקרי הוא בני הנוער. עלו בכוחכם זה והושעתם את ישראל!

חזקו ואמצו וה' יצלח דרככם - כה לחי!

חג האורים התשס"ב

עזרא יכין - אלנקם.

עזראים עם ערכים

העולם שייך לצעירים

מדינה עם רמטכ"ל בן 32, ושגריר בן 34
יכולה להיווצר כנראה רק כאשר בחור בן 35 מתכנן אותה!
הרצל היה בן 35 כאשר כתב את "מדינת היהודים"
איינשטיין (ולא אריק) היה בן 26 כאשר ניסה את תורת היחסות
אריק (ולא איינשטיין) היה בן 25 כאשר הקים את ה-101
והאר"י (לא אריק) הנהיג את תורת הקבלה בגיל 34.
כי העולם שייך לצעירים אם הם רוצים...
ואל תגידו לי שהמבוגרים מציבים מכשולים,
ושהזקנים מעמידים מחסומים,
ושהישישים בגופם משמשים מעצור להתקדמותנו,
כי אז אספר לכם כי דוד בן גוריון היה יו"ר ועדת היסוד של פועלי ציון בגיל 20,
ושיא נדיר אחר שלו, שעוד לפני כן היה פועל ביקב.
כמה בני 20 היום פועלים ביקב?
גולדה מאיר צורפה בגיל 27 להנהלת "סולל-בונה"
ובגיל 30, הייתה מזכירת מועצת הפועלות.
כן, אני יודעת שאתם מחייכים, אני רואה את זה,
ואני מוכנה להסתפק בפחות מזה.
אבל רשמו לפניכם שהצעירים הטובים האלה, ועוד רבים אחרים,
עם הקוקו והסרפן ובלעדיהם, לא בזבזו חצאי ימים בצפייה בטלוויזיה,
ולא בילו את לילותיהם בפענוח סעיפי משכורת
וכנראה, שלא פיצחו גרעינים בערב שבת...

השתדלות ובטחון

מאת פרופ' אברהם קושלבסקי

אחד הנושאים המורכבים ביותר שעל האדם להתמודד עמם הוא נושא ההשתדלות. המונח "השתדלות" משמעותו כל האמצעים שאדם משתמש בהם כמו פרנסה, בריאות ומעמד חברתי. לפי ההשקפה היהודית מתעוררת כאן שאלה: מהי מידת ההשתדלות הרצויה, כלומר, עד כמה אדם צריך או רשאי לפעול על מנת להשיג את מטרותיו בחיים?

מצד אחד אנו מאמינים שכל מה שקורה לאדם נעשה בהשגחה פרטית מאת הקב"ה; הוא הנותן לאדם את מה שמגיע לו לקבל, וכדברי הגמרא הקובעת: "מזונותיו של אדם קצובים לו מראש השנה עד ראש השנה" (תלמוד בבלי, ביצה, טז, א); מצד שני אנו בעולם המעשה, ועובדים - אפילו קשה מאוד - כדי להביא פרנסה לבית, או כדי למצוא רפואה לחולים, ואם כן, כביכול איננו סומכים על הקב"ה.

היכן נמצא גבול העשייה של האדם, ומתי מגיע השלב שבו עליו להשאיר את הדברים בידי הקב"ה?

בהקשר זה ניתן ללמוד יסוד חשוב מפרשת יוסף הצדיק; בפסוקים מתואר כי יוסף, לאחר ששהה בבית האסורים עשר שנים, פנה אל שר המשקים ובקש:

"כי אם זכרתני אתך כאשר ייטב לך, ועשית נא עמדי חסד והזכרתני אל פרעה, והוצאתני מן הבית הזה" (בראשית פרק מ, יד)

במדרש רבה על פסוק זה נאמר:

"אשרי הגבר אשר שם ה' מבטחו" - זה יוסף, "ולא פנה אל רהבים" - על ידי שאמר לשר המשקים 'כי אם זכרתני והזכרתני' נתווספו לו שתי שנים בבית האסורים (בראשית, פרשה ט, ג).

והדברים מתמיהים - כיצד משבח המדרש את יוסף שהוא היה בעל בטחון גדול, ובה בעת מבקר אותו על כך שפנה אל רהבים, והלוא זוהי סתירה מיניה וביה?!

התשובה נעוצה בהבנת נקודה מרכזית בנושא הבטחון וההשתדלות; על האדם מוטל לעשות השתדלות כדי להינצל מצרה ולהשיג פרנסה. אין הקב"ה רוצה שהאדם יסמוך על הנס, ולא עוד אלא שהסומך על הנס מעורר על עצמו דיני שמים, היות ולא כל אדם ראוי לכך. זוהי הסיבה שאפילו אדם ירא שמים ובעל בטחון גדול, חייב למצוא דרכים שעל ידם הקב"ה ישלח לו את עזרתו באופן טבעי.

אך עם זאת, ישנם אופנים בהם ההשתדלות איננה רצויה ואף אסורה - ואחד מהם הוא בדוגמה של יוסף; יוסף הבין שעליו לעשות השתדלות מסוימת כדי ששחרורו מבית האסורים לא יהיה בגדר נס, ולכן פנה אל שר המשקים וביקש ממנו לפעול למענו. אולם הקב"ה הקפיד על פניה זו, משום שהמצרים היו אנשי רהב, וטבעם של אנשי רהב שאין הם עושים טובה אם אינם חושבים שיקבלו טובה בחזרה; לפיכך אי אפשר לסמוך על הבטחתם כלל וכלל, ואדרבה, בקשת טובה מהם כמוה כבקשת נס, וכציפיה שנמר יהפוך את חברבורותיו.

מעתה מתיישרים דברי המדרש שהבאנו לעיל; יוסף אכן היה בעל בטחון גדול ועצם הנסיון לעשות השתדלות לא גרע ממדרגתו. הוא נכשל רק בכך שביקש לסמוך על הבטחת שר המשקים, בעוד שלמעשה היתה זו הסתמכות על נס שהוא גדול אפילו מנס על טבעי, ועל כך הענישו הבורא. מתוך חומרת העונש שיוסף קיבל על תביעה כה דקה, ניתן ללמוד על עוצם מדרגת הבטחון שלו!

מתוך האמור עולה שאם יש הגיון בפעולה שהאדם מבקש לעשות, ואפשר לתלות בה את ההצלחה, אזי ההשתדלות בפעולה אינה רק מותרת אלא גם נדרשת. [וזאת כמובן מתוך ידיעה עמוקה שמי שבאמת מושך בחוטים הוא הקב"ה]. אך אם האדם נתפס בקש - בדבר שהוא עצמו יודע שאין בו תועלת ממשית (כמו רופאי אליל למיניהם) - מתעוררת עליו תביעה בשמים, הואיל והוא מראה ששם מבטחו בבשר ודם והסיר את מבטחו מבוראו.

בהקשר לכך אוסיף סיפור אישי - כאשר חליתי במחלה קשה התחלתי לחפש דרכי טיפול ולא ידעתי לשית עצות בנפשי, עד ששמעתי על טיפול מיוחד הנערך בחו"ל, אשר הוכח עד כה כמועיל. כשהתייעצתי עם אחי שהינו ראש ישיבה חשוב, תגובתו היתה שעתה משיש דרך טבעית להתרפא על ידי טיפול רפואי, יש להשתמש בה והקב"ה ישלח את ברכתו.

אפרופ' הרב אברהם קושלבסקי ז"ל נולד בארה"ב ועלה ארצה עם משפחתו בהיותו בן תשע. לאחר לימודיו בישיבת סלבודקה בבני ברק ובישיבת חברון בירושלים נסע לאנגליה ללמוד פיזיקה. סיים את התואר הראשון באוניברסיטת מנצ'סטר, ואת לימודי הדוקטורט השלים באוניברסיטת סאותפורד. מאז חזרתו ארצה עבד באוניברסיטת הנגב ע"ש דוד בן גוריון בבאר שבע, בה הוא לימד וערך מחקרים בתחום הפיזיקה הרפואית ושימוש הפיזיקה ברפואה ובביולוגיה.

לאחר פטירתו נערך ספר מתוך כתביו בענייני דת מדע וטכנולוגיה הנקרא "מפגשים בין יהדות מדע וטכנולוגיה" העוסק בהסברת י"ג עיקרי היהדות של הרמב"ם (נמסר בקורס שנאמר בעיקרו לסטודנטים) ונוספו בו מאמרים שונים ומגוונים מפרי עטו של המחבר (להשיג בטל' 026447505).

מאמר זה נלקח מתוך הספר "מפגשים בין יהדות מדע וטכנולוגיה" באדיבות משפחת קושלבסקי.

באר מים-מסר לחיים:
איש אחד רצה לחפור באר מים בחווה שלו. לאחר שחפר וחפר במקום מסויים שהומלץ לו על ידי מביני עניין, ראה שאינו מגיע למים והתייאש. הוא זז כמה מטרים ימינה והתחיל לחפור שוב, אולי שם יגיע למים. כשגם שם לא מצא מים, סגר את החפירה ועבר כמה מטרים שמאלה. כאן חייבים להיות מים! חשב לעצמו בייאוש. אבל גם שם לא היו מים. בא שכנו ואמר לו: "אתה בכלל לא מחפש בכיוון הנכון! לך לקצה השני של החווה, שמה תמצא מים." מיד עזב האיש את החפירה ועבר לקצה השני של החווה והחל לחפור שם. כשהגיע לעומק כמה מטרים ולא מצא גם שם מים, ספק כפיים בייאוש, איך זה יתכן שאין בחווה שלי מים בכלל! מכר שבא לבקרו, גם הוא נידב עצות ואמר לו שהוא חופר במקום הלא נכון, וכי כדאי לו לזוז כמה מטרים ימינה. מיד התחיל האיש חפירה חדשה, אך גם שם, אבוי, שום מים לא התגלו. כשהיה כבר על סף ויתור והשלמה עם העובדה שלא תהיה לו באר בחווה, באה אשתו ואמרה לו: "תגיד, איפה השכל שלך? ככה חופרים באר? ראה את כל העבודה הקשה שהשקעת, ולשווא. במקום לקפוץ ממקום למקום ולחפור חפירה רדודה, היית צריך להשאר במקום אחד ולחפור בו לעומק, עוד ועוד לעומק. ושם בטוח תמצא את המים!" עשה האיש כעצתה. חזר למקום הראשון בו התחיל את החפירה, והעמיק אותה חפר עוד כמה מטרים לעומק, ואכן בסוף היום הגיע למקור מים חיים.
גם בחיים ככה - אם רוקדים ביותר מדי חתונות, בסוף נשארים בלי ארוחת ערב... כשעושים דבר, צריך לעשות אותו ביסודיות, עד הסוף. במקום לקפץ מדבר לדבר ולעשותם בשטחיות.

דרכו של העולה בהר

מופלאה היא דרכו של העולה בהר.

בתחילה יביט אל הפסגה הרחוקה, וייאוש יציף את לבבו וימסוך לאות באבריו. אך אם מעט חזק הוא, יאזור כוחות ויתחיל במלאכתו, צעדיו הראשונים יהיו לאים וקשים, אך הוא יתנער וימשיך לו בדרכו. פעמים שיעצור כדי להרוות את צימאווו או להשביע רעבונו. פעמים שיעצור כי קשה עליו הדרך ופעמים כי הביט מעלה וראה את הדרך שנותרה ונמלא ייאוש. תמיד צריך הוא להתאמץ וליגע עצמו, לאמץ כל שריר וגיד בגופו כי הוא יודע שעצירה מיותרת עלולה להיות קטלנית. פעמים שיפול אחור וישוב קצת אחורה, יתדרדר, יפול ויפצע אך חייב הוא להתגבר. ואז, לבסוף כשיגיע אל ראש ההר יביט מטה, יראה את אשר השיג, ויישא תפילה לא-ל עליון בורא עולם. נפלאה היא דרכו של העולה במעלה ההר... דרך אמת, דרך חיים.

התמדה ונחישות - מתי להתעקש להיות נחוש ולהתמיד? ומתי לוותר ולהתפשר?

אליעד כהן

נחישות = דבקות במטרה = חוסר מוכנות להתפשר על חוסר מילוי מלא של הרצון העצמי = שלמות.

אדם נחוש באמת מסוגל להשיג כל דבר.

יחד עם זאת, על האדם לדעת מתי להיות נחוש, ומתי אין צורך בנחישות אלא טוב יותר לוותר.

על האדם לזכור תמיד שנחישות טובה רק על המהות, אך לא על הצורה החיצונית. . הדרך לדעת האם להתעקש בנחישות על משהו או לא, היא על ידי זה שהאדם בודק אל מול עצמו, האם הרצון שחסר לו כרגע, האם הוא רצון פנימי או חיצוני.

לדוגמא: רצון חיצוני = לשתות מיץ תפוזים. רצון פנימי = לשתות מיץ. רצון פנימי יותר = לשתות דבר כלשהו. רצון פנימי יותר = לא להיות צמא, אפשר גם לאכול פרי. וכולי.

נחישות נדרשת רק כאשר האדם אינו מצליח למלא את רצונו.

כאשר האדם מגיע למצב שבו הוא אינו מצליח למלא את רצונו, הרי שנוצר הצור בנחישות.

על האדם לזכור, כי אם מדובר על רצון חיצוני, הרי שאין צורך בנחישות. אפשר לוותר ולהמשיך הלאה.

ככל שהרצון פנימי יותר, כך רמת הנחישות עולה.

על האדם לחקור את הרצון שלו = לגלות את הרצון הראשון שלו שממנו נובעים כל הרצונות שלו.

רק לגבי הרצון הזה צריכים להיות נחושים באמת. כל השאר לא באמת חשוב.

העתקה במבחנים

גם לי כמו לכל אחד מאיתנו יש איזשהו סוד. סוד שרק אני יודעת ואף אחד מלבדי לא. אני תלמידת כיתה י"א. במשך שנתיים וחצי אני שקועה בתוך השקר. כבר שנתיים וחצי אני מעתיקה במבחנים!!!

הייתם מאמינים, ילדה בכיתה י"א? הייתי מקבלת ציונים מעולים. לא העתקתי מזו שישבה לידי אלא מהמחברת שלי, מהסיכומים שלי. לא הייתי לומדת למבחנים, ניגשתי למבחן כשהדפדפת או המחברת מוסתרים ע"י הקלטר ופשוט הייתי מעתיקה, הייתי מומחית בזה... אף אחד לא הבחין בכך, או לפחות כך נראה לי. חוץ מאחד יחיד ומיוחד בורא עולם. שצופה עלינו מלמעלה. צופה על כל צעד וצעד שאנו עושים... הרגשתי רע. הרגשתי גרוע ואף פעם לא ידעתי עד כמה! תמיד רציתי להפסיק עם זה ולא הצלחתי. כנראה לא מספיק רציתי ולא מספיק התאמצתי למען זה. אבל אני רוצה להגיד לכם שזה נורא! זו הרגשה דפויה. הרגשה שכל כולי פשוט... לא שווה גרוש!!! אני תלמידה בתיכון, אני מדריכה בתנועת נוער וזה מה שאני? זה האופי שלי? גועל נפש!!! איפה כל הערכים שאני גדלתי עליהם? איפה הערכים שעל פיהם אני מחנכת ומלמדת את החניכות שלי??? אבל עכשיו, זהו! לקראת הבגרויות החלטתי שזהו זה, זה הסוף. החלטתי שככה אני לא ממשיכה יותר! היה לי ממש קשה כי פתאום הייתי צריכה לגשת למתכונת עם חומר שמבחנתי מעולם לא למדתי. אף פעם לא נפגשתי עם החומר הזה. אבל החלטתי ברצינות וזהו! עבדתי קשה ובמתכונת הראשונה קבלתי 60. התחלתי להתעצבן על עצמי וגם על אלוקים... כי מה, עשיתי השתדלות והוא יודע, וזה מה שיוצא? כעסתי כי הרגשתי שהקב"ה לא מספיק עוזר לי. אבל אח"כ נרגעתי קצת והשתלטתי על מחשבותיי ואז פתאום הבנתי שהקב"ה לא אשם בכלום! זהו ניסיון שיצרתי לעצמי ואני יכולה לעמוד בו וזה תלוי רק בי! אני לא יכולה לחשוב שבגלל שהחלטתי שאני מתקדמת במשהו יהיה הוקוס פוקוס והכל יסתדר מעצמו. לא. אני חייבת להתאמץ ולהשתדל כדי להצליח בזה. למתכונת שהייתה לאחר מכן למדתי עוד קצת והיה בי הרצון העז והעצום להצליח ולהראות לעצמי שאני כן שווה משהו... נגשתי למתכונת והיה לי ממש דפוק! ממש גרוע! חשבתי שזהו זה, זה הסוף ואכלתי אותה! זה העונש של מי שמתנהג כך, באי יושר במשך שנים.. המורה החזירה את המתכונת ו... קיבלתי 90! זה היה מדהים! לא האמנתי!! לא הפסקתי להודות לה' יתברך והרגשתי שאני מבחינתי עשיתי והשקעתי והתפללתי והוא נשא אותי על כפיו ועזר לי.. ההתמודדות מאד קשה לי וזו רק ההתחלה, אני רק בתחילת הדרך ויש לי עוד הרבה בגרויות שאני צריכה לעבור ואני לא יודעת איך כי גם זה חומר חדש בשבילי, לצערי.. אני מאמינה שיש עוד אנשים כמוני, אני מקווה שלא באותה רמה ואולי בנושאים אחרים אבל מה שבאמת רציתי להגיד כאן שהכי חשוב לא להתייאש! לא להרגיש שלא שווים כלום כי זה לא נכון!!! תמיד צריך להסתכל על חצי הכוס המלאה ולהודות על הטוב!!! אבל כל אחד חייב לתפוש את עצמו בידיים כמה שיותר מהר ולהתחיל לפעול לפני שיהיה מאוחר מידי... תרצו תתאמצו תתפללו ובעזרתו יתברך גם תצליחו. בלי ייאוש ועם הרבה אמון בעצמכם. אם אני הצלחתי, גם אתם תצליחו לכבוש את פסגת חלומכם!!! בהצלחה לכולנו ורק טוב בחיים!!! ☺

אין כמוך!

"צריך שכל אחד ידע וישקול כי מטבע בריאתו יחיד הוא בעולם,

ולעולם איש אחר לא ידמה לו.

לו היה אי מי דומה לו - אזי חפץ לא היה בקיומו שלו.

אך אל נכון, כל אחד ואחד, משהו חדש הוא בעולם, וטוב אם יעשה את יחודו לשלמות,

כי בהעדר אותה השלמות, תתמהמה ביאת המשיח."

(רבי נחמן מברסלב)

שטר בן \$20

מרצה ידוע התחיל את הרצאתו בהחזיקו ביד שטר של \$20. בחדר, בו היו 200 מאזינים, הוא שאל: "מי מעוניין בשטר זה של \$20?" ידיים החלו להתרומם.

"אני עומד לתת שטר זה לאחד מכם, אולם תחילה הרשו לי לעשות זאת", הוא החל לקמט את השטר. ואז הוא שאל: "מי עדיין רוצה זאת?" עדיין היו ידיים למעלה באוויר.

"טוב" הוא ענה, "מה אם אני אעשה זאת?" הוא זרק את השטר על הרצפה והחל למעוך אותו אל הרצפה באמצעות נעלו. הוא הרים אותו מהרצפה, כעת כולו מקומט, מעוך ומלוכלך ושאל שוב, "עכשיו, מי עדיין רוצה זאת?" עדיין הידיים התרוממו לאוויר.

"חבריי, כולכם למדתם שעור בעל ערך רב מאוד. לא חשוב מה עשיתי לכסף, אתם עדיין רציתם אותו מכיוון שערכו לא ירד. הוא עדיין היה שווה \$20. פעמים רבות בחיינו, אנחנו מועדים, מתכופפים ושוקעים בעפר בעקבות החלטות שקבלנו, או בגלל נסיבות שנקרו בדרכנו. אנו מרגישים אז חסרי ערך, אבל אין חשיבות למה שקרה או למה שיקרה, אתם לעולם לא תפסידו מערככם. אתם מיוחדים - לעולם אל תשכחו זאת!

לעולם אל תחנו לאכזבות של אתמול להאפיל על החלומות של מחר."

לצאת מהעצלנות

אנחנו צריכים לצאת מהעצלנות, ולהתחיל לפעול!!

העצלנות... בתוכה יש את המילה צל...

מה צל עושה? צל זה דבר שנגרר אחרי אנשים, מה שאנחנו עושים לעיתים קרובות. אסור לנו להיגרר, אנחנו צריכים להוביל את העם.

את הצל כמעט ולא רואים, רואים אותו רק במקום מואר. הבעיה היא שלא תמיד הכל מואר, ואז כשחשוך, אנחנו צריכים לפעול, שיראו אותנו. אנחנו לא צל, אנחנו לא מתחבאים, אנחנו יוצאים מהעצלנות ופועלים למען מי שזקוק לנו- עם ישראל, ארץ ישראל.

אסור לנו להתחבא מאחורי המחשב ומאחורי המזגן בבית. אנחנו צריכים לצאת החוצה ולהשפיע. אם זה בהפגנות ובחלוקת סטיקרים בצמתים, אם זה בלהעביר פעולות בסניף ואם זה לנסוע לגוש קטיף ולהקים מאחז. כל אחד צריך לעשות משהו, רק לא לעמוד ולהסתכל מהצד!

זה הזמן להצטיין - הכל על מצויינות

דר' צבי ברק

מצויינות הוא מושג היוצר בדרך כלל שאלות רבות: האם מצויינות היא חלום שצריך לשאוף אליו? או אולי אופציה מעשית למימוש? האם מצויינות קשורה לסטטוס של האדם? האם היא רלוונטית לכל תפקיד? בכל גיל? האם מצויינות באה לידי ביטוי במצב הכלכלי? האם המצויינות תלויה ביחיד או/ו בסביבתו? האם המצויינות תלויה בבוס, בעמיתים, בעובדים, בבעל, באישה בהורים?

על פי תפיסתי, מצויינות, אינה מטרה העומדת בפני עצמה, מצויינות אינה נתון מוגדר שניתן לייחס אותו לסיטואציה מסוימת כגון עושר, דרגה, תפקיד, מעמד, מקום מגורים וכדומה, או לאוכלוסיה מוגדרת כמו רופאים, מהנדסים, אנשי עסקים, משפטנים וכדומה. השתייכות לקבוצה זו, אינו עושה אותך למצוין. וודאי שזה נוח, וודאי שנתונים אישיים הם דבר חשוב, אך נתונים לבד עוד לא עושים אותך למצוין.

המצויינות לפי תפיסתי, מהווה דרך להתנהלות ולניהול חיינו, דפוס התנהגות קבוע המאפיין אותנו בכל מעגלי החיים. דפוס היוצר תחושת הלימה ושלמות בין 'איך נכון להתנהל בנורמות החברה בה אני חי' לבין 'איך שאני מתנהל בפועל' [אני מרגיש עם התנהגותי זו טוב ומקבל חיזוקים מהסביבה על אופן התנהלותי]. על כן, היא מתאימה לכל אוכלוסיה, בכל גיל, זמן וסיטואציה, שיש לה שאיפות ויעדים מוגדרים לחייהם. התנאי היחיד למימושה הוא ברצונו של

היחיד ובכוח התמדתו .
מצוינות לא שמה דגש על המה עושים, המצוינות שמה דגש על האיך עושים, לצורך העניין לא חשוב מה בחרת לעשות - חשוב שזה יעשה ויתנהל בדפוסים של מצוינות. מהעובדה שהמצוינות מתייחסת לאופן ההתנהלות ניתן לפגוש אותה ברמה האישית, אופן ההתנהלות היומיומית, כאמצעי להתנהלות עסקית-תעסוקתית וכאמצעי לשיפור מערכת היחסים הזוגית והתא המשפחתי.

ברמה האישית - לקיחת אחריות על ההתנהלות האישית, החל בשמירה על הבריאות הפיזית, אכילה מאוזנת, פעילות גופנית, ביקורת תקופתית קבועה, שמירה על איזון תפקודי במקביל להשקעה בסביבה, השקעה בעצמך, טיפוח הופעה חיצונית, פיתוח אישי וכדומה. ומצד שני, עמידה בהתחייבויות, קביעת פגישה והגעה אליה בזמן, ביצוע תשלומים במועדם [הימנעות מדחיינות] ועוד. כל זאת במקביל לפיתוח מיומנויות אישיות במגוון תחומי התקשורת האישית והבין אישית .

בהתנהלות עסקית-תעסוקתית - התנהלות על פי יעדים אישיים ועסקיים, מתן דוגמה אישית לסביבה, הפנמת התרבות הארגונית בה אתה ממלא תפקיד, מחויבות לארגון בו אתה עובד, מחויבות לעובדים וללקוחות, למידה תמידית של תחום התוכן אליו אתה משתייך, הכרת הסביבה העסקית בה אתה נדרש לתפקד, תובענות מעצמך ומסביבתך לסטנדרט ביצועים העולים בקנה אחד עם השוק התחרותי בו אתה פועל. שיפור מתמיד באמצעות רעיונות חדשים שאתה יוצר, התייחסות לסביבתך האנושית באמצעות הדרכה, הנחייה, הכוונה, הערכה, משוב וכו' .

הנחת היסוד שההתנהלות בעסקים ובעבודה בדפוסים של מצוינות תוביל לתוצאה הנדרשת, שהיא בדרך כלל מקסום הפוטנציאל מהמשאבים האנושיים, הכלכליים והטכנולוגיים שעומדים לרשותך בסביבה בה אתה נדרש לתפקד. בשיפור מערכת היחסים הזוגית והמשפחתית - באה לידי ביטוי ברגישות לצרכי סביבתך הקרובה, היכולת להתייחס, לשתף, להקשיב, לחזק לפרגן ולכבד ולגבי הילדים אף המיומנות להציב גבולות ולדרוש, בכדי שיקבלו באמצעותך את ערך עצמם ויכולתם .

ומכאן, שמצוינות על פי תפיסתי, אינה מטרה מוגדרת להשגת סטטוס, אלא דרך התנהלות שלמדנו הפנמנו-ויישמנו, והיא היא שמובילה אותנו אל תפקוד בדפוס מצוינות, שעבורנו זו השלמות הרגשית. ואולי התקווה הגדולה שניתן להתקדם בכל שנאמר כאן באמצעות אימון אישי וקבוצתי להגיע למצוינות דרך פיתוח עקבי של המיומנות ההתנהגותית .

לסיכום אומר כך, מה שאנחנו עושים עם חיינו, קשור לבית בו נולדנו, לנתונינו, כישורינו, קשרינו, ולשאיפותינו וכמובן, להרבה מזל! איך אנחנו עושים את חיינו, זו החלטה שלנו ותלויה קודם כל ולפני הכול בנו. על פי ראייתי, העובדה שיש לנו את הזכות להחליט ולבחור את הדרך בה ננהל את חיינו ואת הקשר והתקשורת עם סביבתנו הקרובה והמשמעותית, הוא מה שיוצר בסופו של דבר את איכות חיינו וזאת היא החירות האמיתית. במילים אחרות, חירות אמיתית זו הזכות המוקנית לכל אחת ואחד מאיתנו לקבוע בעצמו ולעצמו את דרך המצוינות – כדרכו שלו .

הצלחה – הרב טאו

נחנו חיים היום בלב תרבות האינטרנט, הטלוויזיה והעתונות הפונה אל יצרי הלב הגסים. זו אינה תרבות, זו תת-תרבות, טנופת של תרבות, גסיסה של תרבות. התרבות הזו אומרת שצריך להשיג סיפוק מייד, עכשיו ומיד. הכיוון הזה חודר בסופו של דבר גם לעולם הרוחני, עד שגם ברוחניות מחפשים רק את הסיפוק המייד. תלמיד שבא לישיבה ואינו מרגיש מיד בנעימות, אינו מרגיש ביגן עדן; אם לא מגישים לו את הכל 'אינסטנטי' הוא כבר לא יכול 'להתחבר'.

אבל מה זה בדיוק 'להתחבר'? כשרואים בטלוויזיה את פסטיבל ערד ואת ה'התרגשות' שישנה שם, אומר האדם

**מה זה בדיוק 'להתחבר'?
כשרואים בטלוויזיה את
פסטיבל ערד ואת
ה'התרגשות' שישנה שם,
אומר האדם לעצמו: "נפלא!
רדוה רר הונח רוצה להרונש**

לעצמו: "נפלא! בדיוק כך הייתי רוצה להרגיש בישיבה", קבלת שבת, קרליבך, הרקדה, ממש מרגישים את הקדושה באויר, שואבים קדושה, 'דליים' של קדושה נשפכים עליו... צריך לדעת שכל זה שקר, 'בלוף', האדם מרמה את עצמו. זו אינה קדושה, זו אינה ההתרגשות שאליה שואפים אנו להגיע בתפלה.

מי שאינו מוכן להשתנות, לעבוד ולצאת מהתפיסות הקטנות שלו, לצאת ממצואות למציאות, לתקן את מדותיו, ללמוד תורה לעלות בדרך ארוכה ממדרגה למדרגה, מהרגל אחד להרגלים אחרים - שידע לו שהוא חי ב'דמיונות'. הוא בעצם רוצה לשמר את הרמה הדתית שהוא חי ונמצא בה. להשאר ברמה של 'הווי דתי' נעים, מוסיקה חסידית, דברים נחמדים ומלטפים של יהדות שיפנקו אותו ויתנו לו הרגשה נעימה. אדם שמדמה לעצמו מתוך 'התלהבות' שהוא נמצא במקום אחר, עליו לדעת שבאמת אינו שם. בסך הכל הוא רוצה לחפש את השמחה בעבודת השם, כדוגמת השמחה של אלה ששותים בירה ולוקחים סמים, ושמחים שמחה

בהמית שצריכה את
באים ומכניסים את
וזה הופך להיות
די' בשמחה", בעוד

**מי שאינו מוכן להשתנות,
לעבוד ולצאת מהתפיסות
הקטנות שלו, לצאת ממצואות
למציאות, לתקן את מדותיו,
ללמוד תורה לעלות בדרך
ארוכה ממדרגה למדרגה,**

הסיפוק המייד. אח"כ
זה לתורה, לישיבה,
המודל של "עבדו את

עזראים עם ערכים

שהאדם בכלל לא מוכן, ולא יודע שהוא צריך לצאת ממדרגתו, לא מבין איזה עול תורה הוא צריך לקבל על עצמו כדי לצאת מעולם לעולם. נכון אמנם, שדבקות אמיתית היא דבר גדול ויקר ואשרי מי שמגיע אליה; הוא באמת זוכה לשמחה, לחיים אחרים, מרחבים אחרים, מדרגה אחרת לגמרי. אבל כדי להגיע לכך צריך עבודה גדולה. אי אפשר להגיע לכך רק מתוך נגינה בגיטרה ושירי קרליבך.

ישנם אנשים שאומרים לעצמם: 'הכל בסדר', שומעים שיעור פה, שיעור שם, שיעור של רב פלוני ואלמוני - ממש מתענגים, 'עושים חיים', הכל 'חלק' ונעים ואין שום בעיה, ממש 'גן עדן' עלי אדמות, לא צריך גן עדן בעולם הבא, הכל כבר שלם. אנחנו צדיקים וחסידיים - וכי יש משהו שהוא יותר ממה שכבר השגנו? יש עוד לאן לשאוף ולהתעלות? לא יכול להיות!.

אדם כזה חי את כל החיים שלו בדמיונות, הכל אצלו שטחי, לא רציני ולא אמיתי. היום שומע שיעור ומחר הולך לעשות מה שלבו חפץ, יום אחד הוא בן אדם ויום אחד הוא בהמה. אחרי שהוא בא על סיפוקו בכל מיני ויתורים ליצרים שלו ולקטנות שלו, הוא יכול גם לשמוע 'שיעור ביהדות', וכי למה לא? הוא ממש 'בעננים', הכל מושלם; גם היצר הרע וגם היצר הטוב באו על סיפוקם, ממש אידיליה. אבל אדם רציני מוכן להשקיע בשביל אידיאל גדול, לעבור גם דרך ארוכה כדי לצאת מהקטנות שלו, להשתנות, לעבור מהפך נפשי, לשנות את כל ההרגלים שלו ואף לשלם מחיר גבוה בחייו. כל זאת משום שהוא יודע את האמת, את החשיבות והערך שיש לדברים. עברו ועבור כלל ישראל. אלו האנשים שעם ישראל צריך היום יותר מכל דבר אחר..."

פעולה:

מטרת הפעולה: החניכים יבינו שיש להם כוח ושיש לדרוש מעצמם !

מהלך:

- א. ראיית התכונות הטובות שיש לי
- ב. מה היה יכול להיות אם כל אחד היה משתמש בכל התכונות שיש לו
- ג. מה מצב השימוש בתכונות שיש לנו בקבוצה
- ד. דיון- מה גורם לנו להתקדם ולהוציא את הכוחות שלנו לפועל?

- כל חניך בוחר מתוך רשימת תכונות טובות, תכונות שהוא טוב בהם וסופר כמה תכונות.
- מחלקים כוסות פלסטיק, כל אחד לוקח כמספר התכונות שחושב שיש לו, וביחד צריך לבנות מגדל מהכוסות כמה שיותר גבוהה ויציב.
- המדריך מקריא משפטים וכל אחד מוריד כוס או מוסיף כוס למגדל - אם התשובה היא "לא", החניך מוציא כוס מהמגדל, אם התשובה היא "כן" החניך מוסיף עוד כוס למגדל
- קטע לסיום – "נסיכות וצפרדעים" ודיון – מה גורם לנו להוציא את מהכוח אל הפועל, מה מנע מהנסיכה לפעול?
- קטע לסיכום- האדם נמשל לציפור

עזראים עם ערכים

נספחים:

א'- רשימת תכונות:

טוב לב	שמח	יצירתי
מאיר פנים	אוהב את כולם	טוב בספורט
אמיתי	אכפתי	נדיב
חברמן	טוב בלימודים	חכם
מקשיב	חמוד	מצחיק
צדיק	רגיש	אומנותי
בעל כוח רצון	סבלן	כנה

ב'- משפטים שהמדריך צריך להגיד:

- בחודש האחרון השתמשתי בכל התכונות שיש לי
- בשנה האחרונה השתמשתי בכל התכונות שיש לי
- אני משתמש בתכונה אחת לפחות כדי להצליח בלימודים
- אני מנסה להתקדם בזכות התכונות שיש לי
- אני מודע לכל התכונות שיש לי וחושב כל יום איך איתם אני יכול לעזור לאחרים
- הצלחתי באחד המבחנים האחרונים בזכות התכונות שיש לי
- אני הולך לחוג כדי לפתח תכונה טובה שלי
- אני משתדל כל פעם להתקדם בתכונה שיש לי (להצליח יותר במבחנים/לשפר שיאים אישיים וכו')

עזראים עם ערכים

ג' - קטע:

על נסיכות וצפרדעים

נסיכה אחת הלכה בדרך וצפרדע בא מולה. חשבה הנסיכה לעצמה: "הלוואי והצפרדע הזה היה מאמין באגדות. לו היה מאמין, הייתי נותנת לו נשיקה והוא היה הופך לנסיך והיה לנו טוב ביחד!"

חשב הצפרדע: "כמה חבל שהנסיכה הזו לא מאמינה באגדות. לו האמינה היא הייתה מנשקת אותי, הייתי הופך לנסיך, והיה לנו טוב ביחד!"

הנסיכה חלפה על פני הצפרדע והצפרדע קיפץ על פני הנסיכה, והם המשיכו איש איש לדרכו - מי לארמון ומי לביצה, וחיו שם בבדידות ובייאוש עד יום מותם.

מקרים כאלו קורים כל יום.

כמה חבל שנסיכות וצפרדעים לא יודעים קצת יותר על המחשבות אחד של השני.

האדם כציפור

האדם נמשל לציפור:

בכוחה של ציפור לדאות מעלה מעלה,
אבל בתנאי שתניע את כנפיה בלי הרף.
אם היא מפסיקה ממעופה לרגע -
הרי היא נופלת וצונחת מטה.
כך גם האדם -
אם יתאמץ יעלה מעלה
ואם ירפה, אפילו לרגע אחד,
ייפול מטה.

(רבי ישראל סלאנטר)

עזראים עם ערכים